

บทที่ 3

ปัญหาการควบคุมภายใน

สำหรับกิจการผลิตکنگل้วยไม้โดยวิธีเพาะ เมล็ดและ เพาะ เลียง เนื้อ เยื่อ

จากการศึกษาถึงกรรมวิธีการผลิต การขาย และการบริหารงานภายในของกิจการดังกล่าวพบว่า แต่ละกิจการมีปัญหาที่สำคัญในด้านการจัดทำบัญชีและการควบคุมภายใน ตลอดจนการจัดทำรายงาน เพื่อฝ่ายบริหารจะได้ใช้ในการตัดสินใจดำเนินการ ดังนั้นจึงได้ศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมภายใน โดยละเอียด เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการนำเสนอระบบบัญชีสำหรับกิจการประเภทนี้

ในการศึกษาถึงปัญหาทางด้านการควบคุมภายในดังกล่าวกระทำโดยการสอบถามผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละกิจการแล้วสรุปปัญหาและประเมินผลการควบคุมภายในทางการบัญชี ในแต่ละเรื่องดังนี้

1. การดำเนินงานทั่วไป
2. การขาย
3. การควบคุมลูกหนี้
4. การรับเงิน
5. การจัดซื้อ
6. ต้นทุนขายและต้นทุนการผลิต
7. สินค้าคงเหลือ
8. เงินเดือนและค่าแรง
9. สินทรัพย์ถาวร

1. การดำเนินงานทั่วไป

ตามที่ได้กล่าวแล้วว่าส่วนใหญ่ของกิจการประเภทนี้ก่อกำเนิดจากกิจการเจ้าของคนเดียว เป็นกิจการขนาดเล็กในครอบครัว แต่เดิมมีเพียงห้องปฏิบัติการเล็ก ๆ และได้พัฒนาขึ้นจนกระทั่งกลายเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งส่วนใหญ่มักยังเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว ไม่มีการ

จัดวางแผนโครงสร้างขององค์การ ไม่มีการแบ่งแยกหน้าที่งานไว้อย่างชัดเจน และกำหนดหน้าที่งานไว้เป็นลายลักษณ์อักษร พนักงานและผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นบุคคลคนเดียวกัน ไม่มีระบบการควบคุมภายใน ไม่มีการกำหนดบุคคลที่มีอำนาจในการอนุมัติรายการต่าง ๆ หรือเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องใดก็มีได้กำหนดให้ต้องมีการอนุมัติจากผู้รับผิดชอบในเรื่องนั้น ๆ

ทางด้านการจัดทำบัญชี ไม่มีระบบบัญชีที่ดี ไม่มีผังบัญชีเพื่อช่วยในการบันทึกบัญชี สมุดบัญชีของกิจการจะมีเพียงสมุดรายวัน หรือสมุดลงรายการ เบื้องต้นและการผ่านรายการจากสมุดรายวันไปยังบัญชีแยกประเภททั่วไปใช้การผ่านรายการทีละรายการซึ่งทำให้เสียเวลามาก ในบางกิจการก็จัดทำเฉพาะการจดบันทึกการรับและจ่ายเงินสด ส่วนบัญชีที่ต้องนำส่งหน่วยราชการส่วนใหญ่มักจะจ้างสำนักงานบัญชีให้จัดทำ

ทางด้านการจัดทำรายงาน เสนอฝ่ายบริหารและการจัดทำงบการเงินในระหว่างมีส่วนใหญ่กิจการยังไม่ได้คำนึงถึง มีเพียงส่วนน้อยซึ่งจัดทำงบดุลและงบกำไรขาดทุนประจำเดือน และไม่มีผู้ตรวจสอบภายในมีแต่เพียงผู้สอบบัญชีรับอนุญาตภายนอก ซึ่งบางครั้งเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นฝ่ายบริหารไม่สามารถป้องกันหรือแก้ไขได้ทันเวลา

2. การขาย

ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ การกำหนดราคาขายของสินค้า ราคาขายของสินค้าชนิดเดียวกันของแต่ละกิจการก็ไม่เท่ากัน แต่ละกิจการกำหนดราคาขายโดยประมาณจากประสบการณ์และการคาดคะเนว่าถ้าขายในราคานี้แล้วจะได้กำไร แต่อย่างไรก็ตามราคาขายดังกล่าวไม่แตกต่างกันมากนัก เพราะต้องคำนึงถึงคู่แข่งด้วย สาเหตุที่เกิดปัญหานี้ก็เพราะแต่ละกิจการไม่มีระบบบัญชีต้นทุนที่ดี ทำให้ไม่ทราบต้นทุนการผลิตต่อหน่วยของสินค้าแต่ละชนิด เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดราคาขาย

ในด้านการจัดส่งสินค้าให้ลูกค้านั้นกิจการส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสนใจว่าควรแยกพนักงานผู้จัดทำใบส่งของและพนักงานที่ทำหน้าที่ส่งของออกจากกัน ดังนั้นจึงพบว่ากิจการเกือบทุกแห่งอาจให้พนักงานผู้มีหน้าที่ทำใบส่งของ เป็นผู้จัดส่งของให้ลูกค้าด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะ เป็นบุคคลเดียวกับกับผู้บันทึกบัญชีอีกด้วย นอกจากนั้นกิจการยังให้ความสำคัญกับใบส่งของน้อยมาก ใบส่งของไม่มีการเรียงลำดับ เลขที่ไว้ล่วงหน้าและเมื่อมีการยกเลิกใบส่งของฉบับใดก็ไม่มีการเก็บใบส่งของที่ยกเลิกและสำเนาทุกฉบับ เข้าด้วยกัน

3. การควบคุมลูกหนี้

กิจการส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการควบคุมลูกหนี้ไม่มีการตรวจสอบยอดรวมของบัญชีลูกหนี้รายตัวว่าเท่ากับบัญชีคุมยอดลูกหนี้ ไม่มีการส่งคำยืนยันยอดไปยังลูกหนี้ เป็นครั้งคราว มีเพียง 2-3 แห่งที่ได้จัดทำงบแสดงอายุหนี้ โดยให้พนักงานที่ไม่เกี่ยวกับการรับเงิน เป็นผู้จัดทำ เสนอต่อฝ่ายบริหารและสำหรับการปรับปรุงบัญชีลูกหนี้หรือจำหน่ายลูกหนี้ เป็นหนี้สูญนั้น ไม่มีการบันทึก รายการไว้อย่างชัดเจน

4. การรับเงิน

กิจการเหล่านี้ประสบปัญหาในเรื่องการรับเงินค่อนข้างมาก แต่เจ้าของกิจการมักจะ ไม่ให้ความสนใจ เพราะส่วนใหญ่ผู้ที่ทำหน้าที่รับเงินมัก เป็นบุคคลในครอบครัวหรือ เจ้าของกิจการเอง เมื่อ เป็น เช่นนี้จึงทำให้ระบบงานอื่นถูกกระทบกระเทือนไปด้วย ปัญหาที่พบที่สำคัญมีดังนี้

4.1 ผู้ที่ทำหน้าที่รับเงินอาจทำหน้าที่อื่นด้วย เช่น บันทึกรายการลูกหนี้ รายงานยอด คงเหลือลูกหนี้ ทำใบส่งของ อนุมัติสินเชื่อและติดตามลูกหนี้ที่ค้างชำระ เกินกำหนด ซึ่งการ กระทำเช่นนี้เปิดโอกาสให้พนักงานทุจริต

4.2 ไม่มีการแบ่งแยกการรับเงินและการจ่ายเงิน เงินสดรับในแต่ละวันจะนำไปจ่าย ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ประจำวัน ซึ่งมักจะเกิดปัญหาคือเงินสดขาด หรือ เหลือไม่ตรงตามที่บันทึกรายการ ไว้

4.3 ไม่ได้กำหนดให้มีการนำเงินฝากธนาคารทุกวัน และเมื่อนำฝากธนาคารแล้ว ก็ไม่มีการตรวจสอบยอดของใบเสร็จรับเงินว่าตรงกับยอดเงินที่นำฝากตามหลักฐานการรับฝากเงิน ของธนาคารหรือไม่

4.4 การรับเงินจากลูกค้าไม่ได้ออกใบเสร็จรับเงินให้ลูกค้าทุกครั้ง กิจการส่วนใหญ่ จะออกใบเสร็จรับเงินให้เฉพาะเมื่อลูกค้าขอ แต่มีบางกิจการที่ออกใบเสร็จรับเงินครบถ้วน โดยที่ใบเสร็จรับเงินจะต้องมีลายเซ็นของผู้จัดการหรือสมุหบัญชี ร่วมกับพนักงานการเงิน และมีการ จัดพิมพ์หมายเลขใบเสร็จรับเงินไว้ล่วงหน้า แต่อย่างไรก็ตามกิจการก็มิได้ให้ความสนใจกับการ เก็บรักษาใบเสร็จรับเงินที่ยังมิได้ใช้

4.5 กิจการนิยมใช้พนักงานเก็บเงินออกไปเก็บเงินจากลูกค้า โดยกำหนดให้ใบเสร็จรับเงินทุกฉบับให้เลขที่เรียงลำดับไว้ล่วงหน้า แต่มีเพียงบางกิจการเท่านั้นที่สามารถตรวจสอบได้ว่ามีใบส่งของและใบเสร็จรับเงินที่ยังเก็บเงินไม่ได้นั้นมีจำนวนเท่าใด และใครเป็นผู้เก็บรักษา

4.6 บางกิจการยอมให้ลูกค้าชำระเงินมาทางไปรษณีย์ แต่ไม่ได้กำหนดให้ผู้เปิดของจดหมายทำรายละเอียดการรับชำระเงิน เพื่อที่จะได้ทราบว่าได้รับชำระหนี้จากลูกค้ารายใดเป็นเช็คเลขที่เท่าใด ธนาคารอะไร และไม่ได้กำหนดให้มีการชดเชยเช็คที่ได้รับทุกฉบับ เพื่อจะได้มั่นใจว่าเช็คที่ได้รับทุกฉบับจะต้องนำฝากเข้าบัญชีธนาคาร นอกจากนั้นบางกิจการผู้เปิดของจดหมายก็เป็นบุคคลเดียวกับผู้นำเงินฝากธนาคาร หรือบันทึกบัญชีลูกหนี้

4.7 บางกรณีลูกค้าจ่ายชำระเป็นเช็คล่วงหน้า แต่ละกิจการจะเก็บรักษาเช็คไว้ในที่ปลอดภัยจนกว่าจะถึงกำหนดนำฝาก แต่ไม่มีการจัดทำทะเบียนคุม หรือบันทึกบัญชี และเมื่อนำเช็คไปฝากธนาคาร ผู้นำฝากก็ไม่ได้เซ็นชื่อรับเป็นหลักฐาน ทำให้การติดตามผลการนำฝากธนาคารไม่รัดกุมเท่าที่ควร บางกิจการมีการออกใบเสร็จรับเงินชั่วคราวเมื่อได้รับเช็คและออกใบเสร็จรับเงินจริง เมื่อเช็คนั้นเข้าบัญชีและเรียกเก็บเงินได้แต่กิจการก็ไม่มีการยกเลิกใบเสร็จรับเงินชั่วคราว หรือบันทึกรายการเพิ่มเติมว่าออกใบเสร็จรับเงินจริง เลขที่เท่าใด ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้มีการบันทึกการรับเงินซ้ำซ้อน

5. การจัดซื้อ

ขั้นตอนเกี่ยวกับการซื้อวัตถุดิบของกิจการก็เช่นเดียวกับกระบวนการในด้านการขาย กล่าวคือ กิจการส่วนใหญ่มิได้มีการแยกหน้าที่งาน เป็นแผนกซื้อ แผนกรับของ แผนกทำบัญชี ควบคุมสินค้า ในบางกิจการใช้พนักงานเพียงคนเดียว เพื่อทำงานทั้งหมดนี้จนครบขั้นตอน บางกิจการไม่มีการลงบัญชีเจ้าหนี้ แต่จะจัดเก็บข้อมูลโดยวิธีเก็บใบส่งของที่ยังไม่ชำระเงินไว้ด้วยกัน และเมื่อชำระเงินแล้ว ก็จะเก็บใบเสร็จที่ผู้ขายออกให้ไว้เป็นหลักฐาน ไม่มีการติดตามเจ้าหนี้ที่ไม่มาเก็บเงิน คงรอให้ทางฝ่ายเจ้าหนี้มาติดตามทวงถามเอง แต่อย่างไรก็ตาม กิจการส่วนใหญ่จะซื้อวัตถุดิบด้วยเงินสด ซึ่งจะไม่มีการสอบถามราคา และเปรียบเทียบราคาจากผู้ขายหลายแห่ง เพื่อให้ได้ราคาที่ดีที่สุด เนื่องจากการซื้อเป็นการซื้อจากผู้ขายประจำที่ติดต่อกันมาเป็นเวลานาน

จากการสอบถามพบว่า กิจการเพียง 2-3 แห่งเท่านั้นที่มีการจัดซื้อ โดยการทำใบสั่งซื้อ เรียงลำดับ เลขหมายไว้ล่วงหน้า และนำสำเนาใบสั่งซื้อฉบับหนึ่งส่งไปยังแผนกบัญชีหรือพนักงานที่จะทำใบสำคัญส่งจ่าย สำเนาอีกฉบับหนึ่งส่งไปให้พนักงานที่มีหน้าที่ตรวจรับของ โดยใบรับของได้ระบุถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ในกรณีที่ต้องการทดสอบคุณภาพในภายหลัง

สำหรับการควบคุมภายในเกี่ยวกับการชำระค่าซื้อนั้น มีเพียงบางกิจการ ที่แยกงานเกี่ยวกับการสั่งซื้อออกจากแผนกบัญชี และจะต้องจัดทำใบสำคัญส่งจ่ายสำหรับการซื้อทุกรายการ เมื่อได้มีการจ่ายเงินตามใบสำคัญจ่ายแล้ว จะต้องทำเครื่องหมายแสดงว่าได้จ่ายเงินแล้วในใบสำคัญส่งจ่ายและ เอกสารประกอบทุกฉบับ เพื่อป้องกันการจ่ายเงินซ้ำ นอกจากนี้จะต้องมีการตรวจสอบระยะเวลาที่จะต้องจ่ายค้ำย เพื่อป้องกันการเบิกจ่ายผิดงวด

6. ต้นทุนขายและต้นทุนการผลิต

ในการคำนวณหาต้นทุนสินค้าขาย บางกิจการใช้วิธีคำนวณต้นทุนคือหน่วยของสินค้าสำเร็จรูปแต่ละชนิดจากต้นทุนการผลิตที่เกิดขึ้นจริงและใช้วิธีได้ก่อนจ่ายก่อน บางกิจการใช้วิธีประมาณขึ้นจากราคาขาย ส่วนการคำนวณต้นทุนการผลิตกิจการทุกกิจการจะคิดต้นทุนรวมของสินค้าตามงานที่ผลิตโดยไม่ได้คำนวณเป็นต้นทุนคือหน่วยของสินค้าแต่ละชนิด ปัญหาในด้านการคำนวณต้นทุนการผลิตอาจแบ่งตามส่วนประกอบของต้นทุนการผลิตได้ดังนี้

6.1 ต้นทุนวัตถุดิบ

การคำนวณต้นทุนวัตถุดิบและวัสดุต่าง ๆ ในแต่ละงวดส่วนใหญ่คำนวณจากการรวมใบเบิกวัตถุดิบและวัสดุทุกใบในงวดนั้น ซึ่งการที่กิจการใช้วิธีนี้ทำให้ในการเบิกวัตถุดิบและวัสดุทุกครั้ง ต้องมีใบเบิกและมีการอนุมัติให้ถูกต้อง มีกิจการบางแห่งได้ควบคุมจำนวนที่เบิกใช้โดยการกำหนดจำนวนวัตถุดิบที่ต้องใช้ในการผลิตแต่ละครั้งไว้ล่วงหน้า และเมื่อการผลิตเสร็จสิ้นลงได้มีการนำจำนวนที่เบิกใช้จริงไป เปรียบเทียบกับจำนวนที่กำหนดไว้ล่วงหน้า แต่กิจการส่วนใหญ่ก็มิได้คำนึงถึงการควบคุม โดยวิธีนี้ ทำให้การผลิตเป็นไปอย่างไม่ประหยัดเท่าที่ควร

บางกิจการอาจคำนวณต้นทุนวัตถุดิบและวัสดุต่าง ๆ ในแต่ละงวดโดยใช้วิธีคำนวณจากการนำวัตถุดิบต้นงวด บวกด้วยซื้อในระหว่างงวดและหักด้วยวัตถุดิบคงเหลือปลายงวด แต่วิธีนี้ใช้กันน้อยมาก

วัตถุดิบและวัสดุที่เบิกมาใช้เกินต้องการ กิจกรรมส่วนใหญ่จะยังคงเก็บไว้ใน การผลิตครั้งต่อไป โดยไม่ต้องส่งคืนคลังสินค้า มีส่วนน้อยที่ให้นำส่วนที่เกินต้องการนี้ส่งคืนคลังให้ ครบถ้วน พร้อมกับมีการทำใบนำส่งคืนด้วย เพื่อจะได้นำสำเนาส่งให้ฝ่ายบัญชี เพื่อบันทึกบัญชี วัตถุดิบให้ถูกต้องและไม่มีกิจการใดเลยที่สามารถทราบต้นทุนวัตถุดิบของงานผลิตสินค้าประ เภทใด ประ เภทหนึ่งสำหรับงานผลิตแต่ละงาน

6.2 ต้นทุนค่าแรงงาน

กิจกรรมส่วนใหญ่จะให้คนงานทุกคนต้องลงเวลาไปกลับโดยมีผู้ควบคุมการลง เวลา ซึ่งทำให้กิจการ เหล่านี้สามารถได้ข้อมูล เข้าทำงานชัดเจนพอที่จะสามารถนำค่าแรงงานที่ใช้ในการ ผลิตโดยตรงไปใช้ในการคำนวณต้นทุนการผลิตได้ แต่อย่างไรก็ตามไม่มีกิจการใดเลยที่สามารถ แยกค่าแรงงานออก เป็นแผนกตามขั้นตอนการผลิตได้ แต่ทั้งนี้อาจเนื่องจากกิจการเหล่านี้ไม่ทราบว่า การแยกค่าแรงออก เป็นแผนก เป็นสิ่งที่จำเป็น ในการคิดต้นทุนการผลิต.

6.3 ต้นทุนค่าใช้จ่ายโรงงาน

กิจการทั้งหมดไม่มีการบันทึกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับโรงงานแยกต่างหากจาก ค่าใช้จ่ายของสำนักงาน ทำให้ไม่สามารถแบ่งออกเป็นค่าใช้จ่ายโรงงานได้อย่างถูกต้อง แต่อย่างไรก็ตาม จากการสอบถามทุกกิจการแจ้งว่าในการคำนวณต้นทุนการผลิตนั้น ได้รวมค่าใช้จ่ายโรงงาน เข้า ไปด้วยแล้ว ซึ่งเมื่อกิจการไปได้แยกแสดงค่าใช้จ่ายโรงงาน โดยเฉพาะการคำนวณจึงต้อง ใช้การกะ ประมาณ ดังนั้นค่าใช้จ่ายโรงงานที่รวมเข้าไปในต้นทุนการผลิตจึงไม่น่าจะ เป็นจำนวนเงินที่ถูกต้อง

7. การควบคุมสินค้าคงเหลือ

กิจการทุกแห่งมักจะไม่มีการทำบัญชีสินค้าสำเร็จรูป แต่จะมีเฉพาะบัญชีวัตถุดิบ โดย บันทึกรายการเมื่อซื้อและได้รับของ แต่อย่างไรก็ตามในการตรวจรับวัตถุดิบนั้น ไม่มีเจ้าหน้าที่ ตรวจรับร่วมกับพนักงานคลังสินค้า และไม่มีการจัดทำใบรับของ เพื่อ เป็นหลักฐานในบันทึกบัญชี วัตถุดิบ ทำให้เกิดปัญหาในด้านปริมาณและคุณภาพของวัตถุดิบ

ในเรื่องการควบคุมและเก็บรักษาสินค้านั้น กิจการส่วนใหญ่เก็บไว้ในคลังสินค้า และกำหนดผู้รับผิดชอบโดยตรงให้มีหน้าที่ควบคุมและจ่ายสินค้าให้กับผู้ขอ เบิกตามใบ เบิกหรือใบ ส่งของ เท่านั้น

นอกจากนั้นอย่างน้อยปีละครั้ง กิจการจะมีการตรวจนับสินค้าตัวจริงโดยใช้พนักงาน ผู้รับผิดชอบเก็บรักษาแต่ผู้เดียว โดยมีได้มีการตรวจนับร่วมกับพนักงานอื่น ๆ และหลังจากการ ตรวจนับไม่มีการ เปรียบ เทียบกับจำนวนที่ลงบัญชีไว้ เพื่อค้นหาสาเหตุและปรับปรุงบัญชีให้ตรงกับ ที่ตรวจนับได้ ฝ่ายจัดการจึงไม่มีโอกาสทราบถึงข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นแล้วยังทำให้ฝ่ายคลังสินค้า ไม่เห็นความสำคัญในการ เก็บรักษาและไม่รับผิดชอบเมื่อสินค้าสูญหายหรือ เสื่อมคุณภาพ

8. เงินเดือนและค่าแรง

เกี่ยวกับด้านค่าจ้างแรงงานนั้น กิจการได้ว่าจ้างคนงานในถิ่นที่โรงงานตั้งอยู่โดยอาจ เป็นผู้ที่เจ้าของกิจการรู้จัก คู่เนย จึงทำให้กิจการไม่ค่อยจะสนใจในการทำประวัติพนักงาน และค่าจ้างแรงงานก็จะจ่ายตามที่ตกลงกัน คนงานอาจมีการทำงานล่วง เวลาบ้างในช่วงที่มีงานมาก หรืองานเร่งด่วน การจ่ายค่าแรง การรับคนงาน และการทำบัญชีค่าจ้างแรงงาน มักจะ เป็น การช่วยกันทำงานโดยมิได้มีระเบียบปฏิบัติชัดเจนแต่อย่างใด

แต่อย่างไรก็ตาม กิจการทุกแห่งจะมีการตรวจสอบ เวลาทำงานของพนักงาน โดยการ บันทึกรการทำงานของพนักงาน และกิจการ เกือบทุกแห่งมีการจดบันทึกการขาดงาน วันหยุด ลาป่วย หรือลาภิจ ไว้ในทะเบียนประวัติของพนักงาน ซึ่งทะเบียนนี้ได้ทำโดยพนักงานที่มีได้มี หน้าที่จ่ายเงิน

สำหรับการแบ่งแยกหน้าที่งาน กิจการส่วนใหญ่มิได้คำนึงถึงความสำคัญของผู้ที่ทำหน้าที่ จ่ายเงิน นั่นคือ ผู้ทำหน้าที่จ่ายเงินอาจเป็นบุคคลเดียวกับผู้ทำสมุดจ่าย เงิน เดือนและค่าแรง มีเพียง 2-5 กิจการที่กำหนดว่าพนักงานที่ทำหน้าที่จ่ายเงินจะต้องไม่เกี่ยวข้องกับการทำสมุด จ่ายเงิน เดือนและค่าแรง. นอกจากนั้น ในการจ่ายเงิน เดือนและค่าแรงแต่ละครั้ง ไม่มีการ ตรวจบัตรประจำตัวของพนักงาน เพื่อให้แน่ใจว่าได้จ่ายค่าแรงให้พนักงาน ไม่ผิดคน

๑. การควบคุมสินทรัพย์ถาวร

การควบคุมสินทรัพย์ถาวรนั้น กิจการส่วนใหญ่ไม่ได้ทำบัญชีสินทรัพย์ถาวร โดยมี บัญชีคุมยอดและบัญชีย่อยซึ่งแสดงรายละเอียดประกอบ นอกจากนั้นการคิดค่าเสื่อมราคาก็ไม่มี หลักเกณฑ์ที่เหมาะสม

สินทรัพย์ถาวรที่กำลังใช้งานอยู่นั้น มีเพียงบางกิจการ ที่ได้จัดทำทะเบียนสินทรัพย์ หรือบัญชีย่อยแสดงหมายเลขและสถานที่เก็บของแต่ละชิ้น แต่กิจการไม่มีการประมาณอายุใช้งาน ให้เหมาะสม เพื่อคิดค่าเสื่อมราคาให้ถูกต้อง และสินทรัพย์ถาวรที่สร้างขึ้นไว้ใช้เอง ก็ไม่มีการจัดเก็บข้อมูล เพื่อคิดต้นทุนให้ถูกต้อง

กิจการส่วนใหญ่ไม่มีการตรวจสอบทะเบียนสินทรัพย์ โดยการตรวจนับสินทรัพย์ตัวจริงว่ามี อยู่ตามทะเบียนหรือไม่ ถ้าตรวจนับไม่ครบก็จะให้ตรวจสอบทันที และกิจการที่ให้ความสนใจในเรื่องนี้ ก็จะกำหนดการควบคุมภายใน เกี่ยวกับการจำหน่ายสินทรัพย์ถาวรจากบัญชี หรือในกรณีที่มีการ เคลื่อนย้ายสถานที่จะต้องมีการอนุมัติทุกครั้ง แต่เนื่องจากกิจการส่วนใหญ่ไม่ได้มีข้อปฏิบัติดังนี้ จึงอาจมีข้อบกพร่องซึ่งทำให้อาจมีการยกยอดสินทรัพย์บางชิ้นไปขายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็น สินทรัพย์เล็กใช้แล้ว อาจมีการนำออกไปขายโดยไม่เหมาะสมหรือขายในราคาต่ำกว่าราคาคตลาด หรืออาจมีการนำไปใช้ส่วนตัวได้

กิจการส่วนใหญ่ไม่มีการประกันภัยสำหรับสินทรัพย์ที่มีราคาสูง ถึงแม้บางกิจการจะมีการ ประกันแต่จำนวนที่เอาประกันก็ไม่คุ้มกับราคาที่จะซื้อมาทดแทน เมื่อเกิดความเสียหายขึ้น

ในการจัดซื้อสินทรัพย์ถาวร กิจการไม่มีการทำงบประมาณเพื่อควบคุมค่าใช้จ่าย เกี่ยวกับการลงทุนในสินทรัพย์ถาวร ดังนั้นในการจัดซื้อสินทรัพย์ชนิดใดก็ได้มีการวางแผนก่อนว่า สินทรัพย์นั้นจะให้ประโยชน์คุ้มกับเงินที่ลงทุนไปหรือไม่ ทุกกิจการไม่มีการกำหนดนโยบายให้แน่ชัด เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมและบำรุงรักษา ทั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากกิจการไม่ได้วางงบประมาณเกี่ยวกับเรื่องในทรัพย์สินถาวรไว้เลยดังกล่าวข้างต้น ดังนั้นจัดซื้อเมื่อต้องการใช้ และ ซ่อมแซม เมื่อเกิดการชำรุดเสียหายขึ้น